

Ondrejove LISTY

Mesačník farnosti KOPRIVNICA
ročník III. číslo 9/2015

Rozprávka o dvoch bratoch

V Lukášovom evanjeliu sa nachádza najznámejšie a určite aj najkrajšie podobenstvo, ktoré označujeme ako podobenstvo o márnotratnom synovi. (Lk 15, 11-32) Práve on sa javí ako vlastný stredobod textu. No v skutočnosti sú tam tri hlavné postavy. Preto niektorí autori navrhujú nazývať ho ako podobenstvo o láskavom otcovi, alebo podobenstvo o dvoch bratoch. Alebo ešte aj ako podobenstvo o bratovi, ktorý zostal doma. Prečo sa tým zaoberáme? Lebo je veľmi dôležité koho, a prečo si všímame. V tomto texte sa odzrkadľuje celý náš vzťah k Bohu, k ľuďom a čo je veľmi dôležité, k sebe.

„Istý človek mal dvoch synov.“ (Lk 15, 11) Ježišovi ide o obidvoch. Je to tematika, ktorá sa vinie celým Starým zákonom: Kain a Ábel, Izmael a Izák, Ezau a Jakub, v trochu jemnej obmene Jozef a Jakubovi synovia. Je to až obdivuhodné ako sa celý problém vernosti a nevernosti voči Bohu, odohráva v tomto napäti bratskej nenávisti a lásky. Tu niekde môžu rodičia hľadať odpoved'

na otázku prečo je jedno dieťa „dobré“ a druhé „nepodarené“. Vieme, že Ježišovo ohlasovanie sa nachádza práve v tomto napäti medzi hrievníkmi a fařízmi. Na jednej strane sú hrievníci, ktorí ho prijímajú a On prijíma ich. Na strane druhej sú pokrytci, ktorí sa považujú za spravodlivých a v nich Jeho slová vôbec neúčinkujú.

Najprv sa objavuje postava márnotratného syna. Otec je veľkorysý. Vyholovie prianiu syna a rozdelí dedičstvo. Dáva mu slobodu. Vie si predstaviť čo vykoná, ale necháva mu voľnú cestu. Syn ide „do ďalekej krajiny“. V tejto poznámke vidíme predovšetkým vnútorné vzdialenie sa z otcovho sveta (Božieho sveta), vnútorné pretrhnutie vzťahu. Vzdialenie sa od toho, čo je podstatné a dôležité. Syn dedičstvo premrhá. Chce si vychutnať život až do krajnosti. Chce mať život v hojnosti, podľa vlastnej predstavy. Nechce podliehať nijakým príkazom a nijakej autorite. Hľadá radikálnu slobodu. Chce žiť len sám pre seba. Nechce nijaké požiadavky. Chce byť úplne nezávislý...

(pokračovanie nabudúce)
Milan Supek, farár

Kongregácia sestier Matky Božieho milosrdenstva —

„Ako sa otec zamilúva nad deťmi, tak sa Pán zamilúva nad tými, čo sa ho boja. Ved' on dobre vie, z čoho sme stvorení; pamäta, že sme iba prach.“ Dávidov žalm (Ž 103, v. 13-14), veľký oslavný spev Božieho milosrdenstva, povzbudzuje k vzdávaniu chvály a vdáky Bohu za veľké milosrdenstvo a lásku, v porovnaní s malostou a slabostou človeka. „Božia láska sa nikdy nepominie, nikdy neunaví. Je to láska, ktorá sa darúva až do krajinosti, až po obetu vlastného Syna.“ (emeritný pápež Benedikt XVI.)

Hlásanie tajomstva Božieho milosrdenstva skutkom, slovom a modlitbou je vyjadrením spirituality Kongregácie sestier Matky Božieho milosrdenstva v súčasnosti. Charizmu, ktorú kongregácia dostala na začiatku svojej existencie, dokonale vystihuje scéna s cudzoložnicou, zapísaná v Evanjeliu podľa Jána, v ôsmej kapitole. V roku 1862

založila grófska Terézia Eva Potocká vo Varšave, Dom milosrdenstva pre morálne zanedbané dievčatá a ženy, ktoré z vlastnej vôle túžili zmeniť svoj život. Na prácu vychovávateľky ju pripravovala predstavená francúzskej reholnej spoločnosti v Laval, Terézia Rondeau. Kongregácia ju uznala za svoju spoluzačitateľku. Rok 1862 je zároveň rokom vzniku kongregácie.

Posolstvo Božieho milosrdenstva nanovo sprostredkovala svetu poľská reholníčka, svätá Faustína Kowalská. Svojím poslaním priniesla nové formy apoštolátu: hlásanie tajomstva Božieho milosrdenstva a vyprosovať milosrdenstvo pre hrievníkov žijúcich na celom svete, zvlášť prostredníctvom nových foriem úcty k Božiemu milosrdenstvu. Sestra Faustína bola v roku 1995 v Krakove uznaná za duchovnú spoluzakladateľku rehole.

Na Slovensku žijú sestry Matky Božieho milosrdenstva v Nižnom Hrušove, Bratislave-Rači a v Košiciach. Venujú sa hlavne slobodným matkám, vedú ústavy pre deti s postihnutím, internáty, materské školy, materské centrá a služia aj starým a chorým ženám. Organizujú tiež formačné stretnutia Združenia apoštolov Božieho milosrdenstva (Faustínum), prednášky, duchovné cvičenia a duchovné obnovy.

Milosrdní dosiahnu milosrdenstvo, pripomína sv. Ján Pavol II. v encyklike o Božom milosrdenstve (*Dives in misericordia*).

Zdôrazňuje, že keď Kristus zjavoval milosrdnú lásku Boha, zároveň žiadal od ľudí, aby sa vo svojom živote dali viest láskou a milosrdenstvom.

Eva Boglarská

Ďalšie ustanovenia odpustkov

Ku štyrom ustanoveniam odpustkov sa pridávajú niektoré ďalšie, ktoré boli brané do úvahy ako obyčaje minulosťi, a tiež ako požiadavky súčasnej doby. Všetky ustanovenia sa vzájomne dopĺňajú a vyzývajú kresťanov k tomu, aby konali skutky zbožnosti, lásky a pokánia a zároveň tak prispievali k vnútornejšiemu a láskyplnému spojeniu veriacich s Kristom a s Jeho tajomným telom, teda kvou. Odpustky, ktoré sú viazané na zbožnú recitáciu modlitieb, môžu získať veriaci akéhokoľvek obradu, podľa liturgickej tradície. Plnomocný odpustok sa môže získať jedenkrát za deň.

Plnomocný odpustok sa získava pri adorácii pred Najsvätejšou sviatostou oltárnej (trvá aspoň pol hodiny), vykonaním pobožnosti krízovej cesty, zbožným čítaním alebo počúvaním Svätého písma (aspoň pol hodiny).

Veriaci však môže získať plnomoc-

ný odpustok v nebezpečenstve smrti aj v prípade, že v ten deň už získal iný plnomocný odpustok. Na základe jednej svätej spovede možno získať viacero plnomocných odpustkov, avšak na základe jedného svätého prijímania a jednej modlitby na úmysel Sv. Otca je možné získať len jeden plnomocný odpustok. Plnomocný odpustok sa tiež udeľuje veriacim, ktorí zbožne príjmu požehnanie Urbi et Orbi, udeľované Svätým Otcom (aj prostredníctvom televízneho alebo rozhlasového prenosu). Ak sa úkon, ktorý je obdaréný plnomocným odpustkom, môže rozdeliť na jednotlivé časti (napríklad na jednotlivé desiatky), potom platí, že ten kto z rozumných dôvodov nedokončí celý úkon, môže za skutočne vykonanú časť získať čiastočný odpustok. Čiastočný odpustok je možné získať viackrát za deň.

Eva Kočišová, Agnesa Billá

Kalendár svätych

Sväty Ignác Antiochijský,

biskup a mučeník

Sviatok: 17. október

O detstve sv. Ignáca nevieme nič. Kresťanom sa stal asi až v neskoršom veku. Bol učeníkom sv. Jána a osobne poznal aj apoštолов Petra a Pavla. Po smrti biskupa Evodia sa stal biskupom v Antiochii. Úprimne sa snažil hlásať evanjelium. Sám seba nazýval Ignác Theoforus, čo znamená „nosiaci Krista“. Za cisára Trajána (98 - 117) nastalo veľké prenasledovanie kresťanov. V r. 107 prišiel cisár aj do Antiochie. Ignáca u neho obžalovali, že obracia mnoho ľudí ku Kristovi. Nechcel sa zriecť viery v Krista a sám cisár nad ním vyrieckol rozsudok. Nariadil, aby

ho odviedli do Ríma a hodili dovej zveri. Ignác s radosťou zvolal: „Dakujem ti, Pane, že si ma urobil hodným dokonalieť lásky a poctil si ma, aby som ako tvój apoštol Pavol nosil železné putá.“ Cestou sa zastavili v Smyrne, odkiaľ napísal cirkvám aj List Rimanom, z ktorého sú známe jeho slová: „Drahí bratia, nemajte so mnou nijakú útrpnosť a neprotivte sa mojej poslednej ceste, lebo je to cesta radostná a milá k životu a k spaseniu. Som Kristovým zrnom; chcem, aby ma zomleli zuby dovej zveri, aby som sa tak stal Kristovým čistým chlebom.“ V Liste do Smryny po prvý raz nazýva Cirkev „katolíckou“ (všeobecnou). Okrem toho hovorí: „Kdekoľvek sa ukáže biskup, tam

nech je Cirkev, ako kde je Kristus, tam je tiež Katolícka cirkev.“ Do Ríma prišli v čase, keď sa končili hry a vo Fláiovom amfiteátri sa schádzali najväčšie zástupy ľudí. Ignáca odviedli do arény a hodili na roztrhanie dvej zveri, na radosť divákom. Kresťania jeho zvyšné kosti pozbierali, dočasne ich uložili na čestné miesto za mestom a neskôr odviezli do Antiochie, kde sa slávil výročný deň

jeho smrti, 17. október. Sv. Ján Zlatoústy koncom 4. storočia, na výročný deň jeho smrti, povedal: „*Vy v Antiochii ste sa tešili z jeho biskupského účinkovania a Rimania obdivovali jeho mučenictvo. My nielen dnes, ale každý deň máme prichádzať k týmto svätým pozostatkom, aby sme z nich čerpali duchovný úžitok. Sú ako poklad, z ktorého sa stále čerpá a nikdy sa nevyčerpá.*“ **Mária Fečová**

Zo života farnosti

V deň sviatku Najsvätejšieho mena Panny Márie, 12. 9. 2015 sa vo filiálnom kostole v Stuľanoch konala odpustová slávnosť. Hlavným celebrantom a kazateľom na slávnostnej sv. omši bol vdp.

dekan Miroslav Kyšeľa. Tejto slávnosti predchádzala duchovná obnova. Dňa 9. 9. si veriaci sv. omšou pripomenuli aj výročie vysviacky kostola.

Mária Fečová

Osemmerovka

Autorom myšlienky ukrytej v osemmerovke je svätec mladých Don Bosco. **Anna Polčová**

N	N	I	Ž	K	S	U	E	Z	I	L	E	T	H	O	N	A
Á	E	I	J	A	K	U	B	S	J	R	D	C	Ž	B	P	K
P	R	N	O	M	I	Š	M	L	M	A	U	I	R	E	K	S
K	Ó	Z	T	L	I	E	K	O	R	D	V	A	T	O	E	Á
O	L	T	E	V	S	K	D	B	E	O	T	E	T	U	O	L
P	A	A	C	A	N	B	T	T	O	S	R	A	N	Č	N	A
R	I	B	I	I	E	T	N	D	K	T	I	Á	R	I	I	I
N	S	R	H	I	R	T	Á	A	O	V	R	V	M	T	E	T
Ú	Á	A	L	A	I	K	D	A	S	O	K	E	S	E	A	S
M	N	H	E	K	A	V	E	I	D	S	N	A	B	Ľ	L	I
A	C	Á	F	E	Z	O	J	V	Ž	O	N	O	T	O	V	R
L	A	M	Z	I	A	M	Z	I	R	A	H	C	V	S	I	A
A	V	Z	K	R	I	E	S	E	N	I	E	O	I	N	E	H
Š	Á	M	O	T	A	S	L	O	V	A	P	P	O	D	R	C
M	I	L	O	S	T	I	Z	R	A	E	L	O	B	N	A	U
E	G	Y	P	T	O	Á	H	R	I	E	C	H	V	A	Ľ	E
K	I	N	E	Č	U	Š	A	N	J	E	L	Š	I	Ž	E	J

ABRAHÁM	MESIÁŠ
ANJEL	MILOŠT
BOH	NÁDEJ
BRAT	NÁROD
CESTA	NOE
CIRKEV	OTEC
DAR	PÁN
DOM	PAVOL
DUCH	PETER
EGYPT	RADOST
ELIZEUS	RIEKA
EUCHARISTIA	SLOBODA
EVA	SLOVO
HRIECH	SVETLO
CHARIZMA	SVIATOK
CHLIEB	ŠALAMÚN
IZRAEL	ŠIMON
JAKUB	TOMÁŠ
JEŽÍŠ	UČENÍK
JOZEF	UČITEĽ
KNIHA	VIERA
KRÍŽ	VZKRIESENIE
LÁSKA	ZJAVENIE
LIEK	ŽID
MÁRIA	ŽIVOT
MENO	